

Χατζή Μαρία

Το μικρόβιο της Ζήλειας

Εικονογράφηση
Μαρία Χατζή - Ιωάννα Τεκνετζή

Η **Μαρία Χατζή** είναι απόφοιτος του τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του ΑΠΘ. Είναι επίσης και αυτοδίδακτη καλλιτέχνης, σχεδιάστρια χειροτεχνιών (για παιδιά και ενήλικες), χειροποίητων κοσμημάτων και μικροδιακοσμητικών. Ασχολείται με τη Δημιουργικότητα (Δημιουργική Χειροτεχνία και Δημιουργική Γραφή) εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

Τώρα δεν εργάζεται πλέον ως καθηγήτρια Αγγλικών. Αφιερώνει αρκετό από τον χρόνο της στις εκδηλώσεις των δημοτικών βιβλιοθηκών στον Δήμο Θεσσαλονίκης, όπου συμμετέχει εθελοντικά με εργαστήρια διαφόρων δημιουργικών δραστηριοτήτων (κατασκευές και δημιουργική γραφή) κυρίως για παιδιά, αλλά και παρουσιάσεις μεθόδων και τεχνικών δημιουργικής χειροτεχνίας για ενήλικες. Επίσης γράφει σχετικά άρθρα και οδηγίες για χειροποίητες κατασκευές στο διαδίκτυο, στην Αγγλική γλώσσα. Η εθελοντική της συμμετοχή στις εκδηλώσεις των βιβλιοθηκών, καθώς και η συγγραφή του παρόντος mini e-book με Creative Commons License είναι προσφορά κοινωνικού έργου (χωρίς οικονομικό όφελος για την ίδια), σε μια προσπάθεια προώθησης της δημιουργικότητας και στη χώρα μας.

Χατζή Μαρία

ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

Εικονογράφηση
Μαρία Χατζή- Ιωάννα Τεκνετζή

Μαρία Χατζή, Το μικρόβιο της Ζήλειας
ISBN: 978-618-5040-50-5
Δεκέμβριος 2013

Εικονογράφηση:
Μαρία Χατζή-Ιωάννα Τεκνετζή

Επιμέλεια-Διορθώσεις, Σελιδοποίηση, Σύνθεση εξωφύλλου:
Κωνσταντίνα Χαρλαβάνη
k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid
(www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη
Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

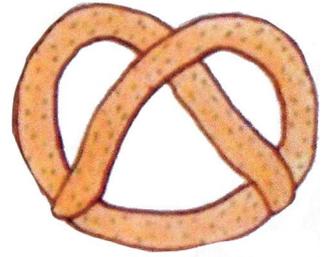
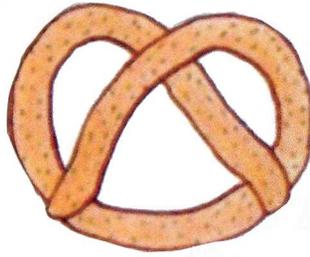
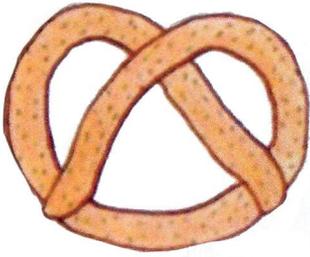
Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

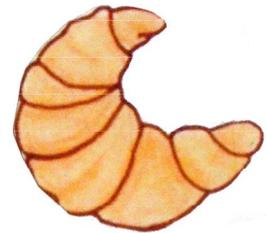
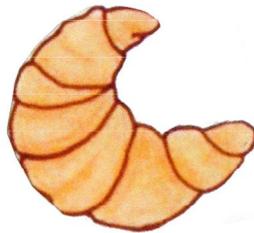
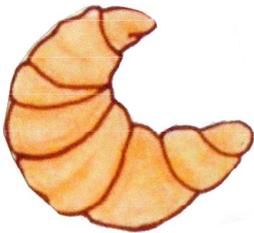

Μια φορά, υπήρχε ένας μικρός φούρνος,
«Ο φούρνος του Αιμίλιου», ξακουστός σ' όλο τον κόσμο.
Οι πελάτες έκαναν μια μεγάλη ουρά για να ψωνίσουν.

Ο φούρναρης Αιμίλιος κι ο βοηθός του Μπεκίμ έπιαναν συχνά κουβέντα με τα υλικά που χρησιμοποιούσαν στις συνταγές τους: το αλεύρι, τη ζάχαρη, το τυρί, το αλάτι, το λάδι, τη μαγιά, το βούτυρο, τις σταφίδες, το σουσάμι, κι άλλα πολλά. Ήταν όλοι μαζί μια δυνατή ομάδα με άριστη συνεργασία.

Όλα πήγαιναν καλά, μέχρι που, ένα βράδυ αργά, μπήκε στο φούρνο το φοβερό μικρόβιο της Ζήλειας.

Στην αρχή, στάθηκε πάνω στο ντουλαπάκι που ήταν ανάμεσα στο δοχείο με το βούτυρο και τον τενεκέ με το λάδι.

Ύστερα τους γήσισε κι άρχισε να λέει μυστικά, μια στο αυτί του ενός, μια στο αυτί του άλλου. Το λάδι και

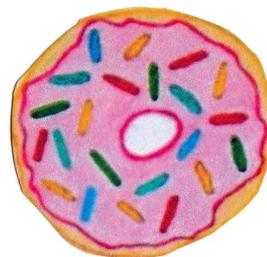
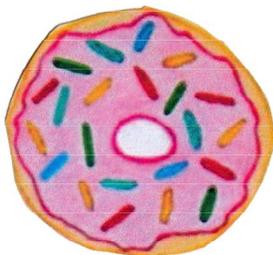
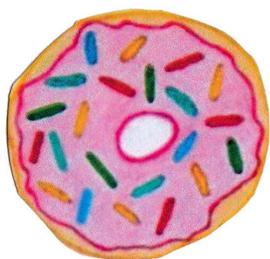
το βούτυρο άρχισαν έριχναν αγριεμένες ματιές ο ένας στον άλλον.

«Εγώ είμαι άσπρο κι άφρατο, αλλά εσύ μου κλέβεις τις καλύτερες συνταγές. Δεν σε θέλω για φίλο μου από δω και πέρα!» είπε θυμωμένο το βούτυρο στο λάδι.

«Εγώ είμαι αληθινό χρυσάφι, αλλά εσύ χώνεσαι ύπουλα στις πιο ποητές λιχουδιές του φούρνου μας, γιατί δεν θέλεις να φαίνεται η αξία μου! Δεν θα σου ξανακάνω ποτέ παρέα!» απάντησε το λάδι στο βούτυρο, εξίσου θυμωμένο.

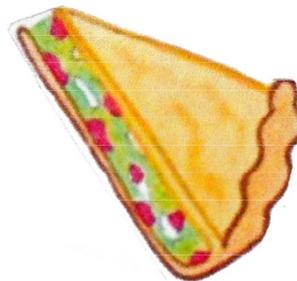
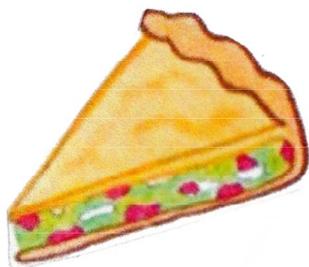
Από κείνη την ώρα, γύρισαν ο ένας την πλάτη στον άλλο και δεν ξαναμίλησαν.

Μετά, το μικρόβιο της Ζήλειας έβαλε και τη ζάχαρη να μαλώσει με το αλάτι.

«Εγώ είμαι καλύτερη από σένα! Όλοι λατρεύουν τα γλυκά κουλουράκια και τους λουκουμάδες μου.» είπε με ύφος η ζάχαρη στο αλάτι.

«Εσύ είσαι καλή μόνο για να χαλάς τα δόντια του κόσμου! Οι σπανακόπιτες μου κέρδισαν διεθνές βραβείο!» απάντησε το αλάτι.

«Σιγά το βραβείο! Και μη μου κάνεις τον σπουδαίο, γιατί θα κατεβάσω το χαζοβραβείο σου από τον τοίχο και θα το σκίσω!» απείλησε η ζάχαρη.

Έπειτα, το μικρόβιο έβαλε ζιζάνια για να ξεκινήσει καυγάς ανάμεσα στο ξύλινο φτυάρι και το αλεύρι.
«Αν δεν ήμουν εγώ θα ήσουν ένα τίποτα!» είπε, με τη μύτη ψηλά, το αλεύρι στο ψωμόφτυαρο.

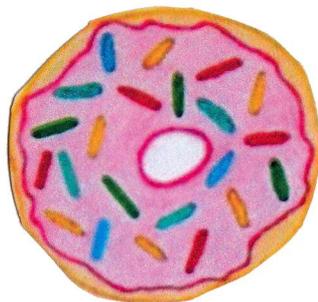
Το ξύλινο φτυάρι πήγε και στάθηκε μπροστά στο αλεύρι, έτοιμο να επιτεθεί. «Αν σου δώσω μια, θα σκορπίσεις σ' όλο το μαγαζί! Τότε θα δεις ποιος είναι ένα τίποτα!» είπε.

Τα ξημερώματα, όταν μπήκαν στο φούρνο ο Αιμίλιος με τον Μπεκίμ ,για να πιάσουν δουλειά, όλοι αγριοκοίταζαν ο ένας τον άλλο.

«Μα τι συμβαίνει εδώ; Πρέπει να συνεργαστείτε! Έχουμε πολλή δουλειά», είπε ο Αιμίλιος.

«Ό,τι έγινε, έγινε. Ελάτε, δώστε ξανά τα χέρια σαν φίλοι.» παρακάλεσε ο Μπεκίμ.

Αλλά ο καυγάς δεν σταμάτησε. Όσο καυγάδιζαν, το μικρόβιο γινόταν όλο και πιο χοντρό. Ο Αιμίλιος δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ξεκίνησε όλη αυτή η φασαρία, ώσπου άκουσε το μικρόβιο να γελάει δυνατά.

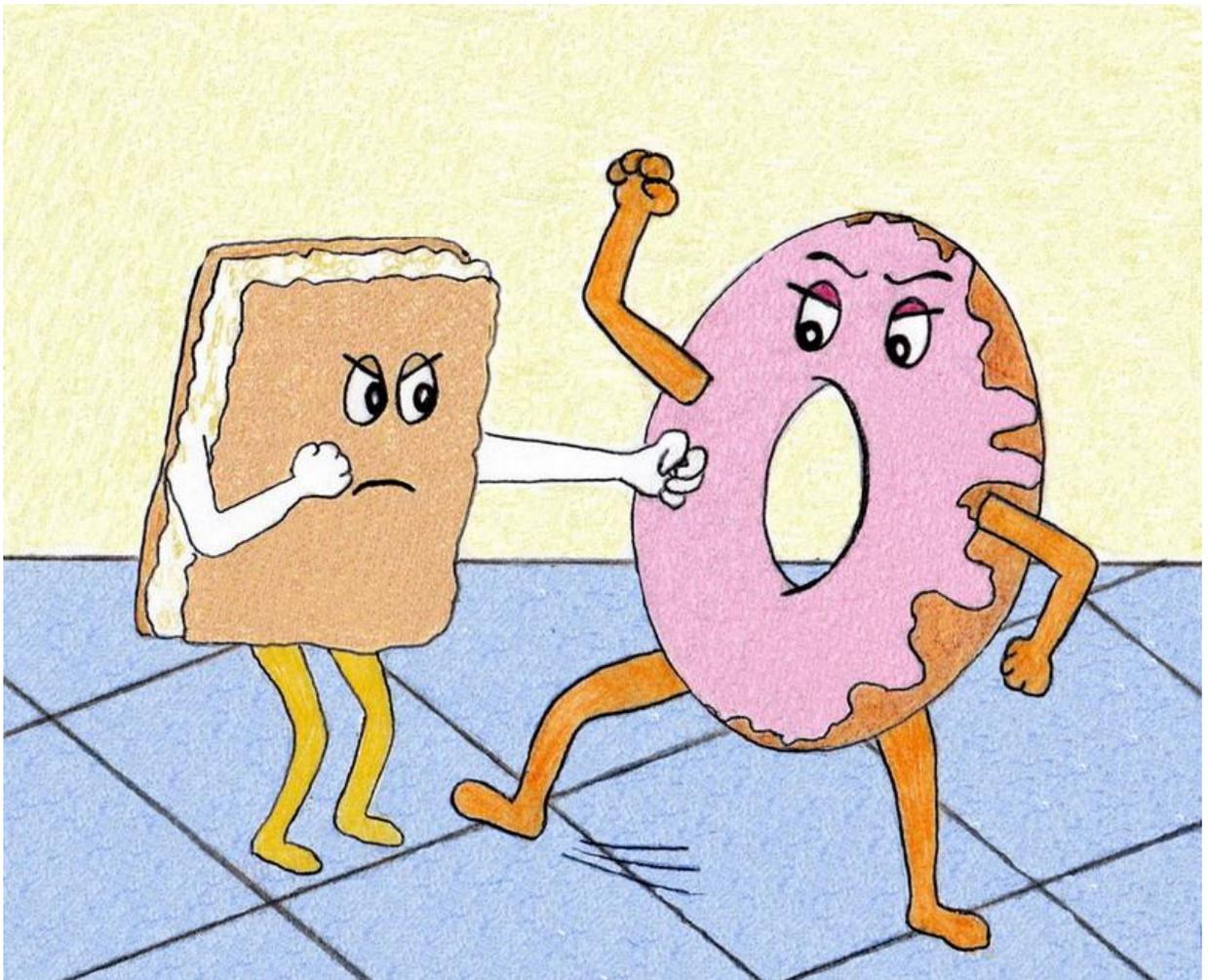

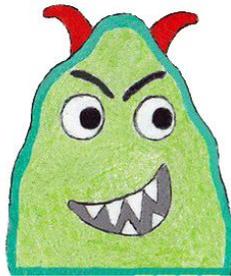
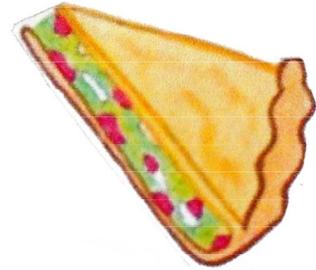
«Πιάστε το! Θα μας καταστρέψει!» φώναξε ο Αιμίλιος κι άρχισε να το κυνηγάει.

Πίσω του έτρεχαν ο Μπεκίμ, ο Τενεκές με το τυρί, το σακί με το αλεύρι, ο Τενεκές με το λάδι, το ψωμόφτυαρο, οι φόρμες για τα κεκάκια, ο γλάστης, τα ταψιά για τις πίτες και το δοχείο με τις ελιές. Το κυνηγούσαν σ' όλο το μαγαζί.

Ξαφνικά, το μικρόβιο εξαφανίστηκε και όλοι πίστεψαν ότι έφυγε. Εμφανίστηκε το άλλο πρωί. Είχε κρυφτεί σ' ένα άδειο κουτί από σουσάμι. Υπουλα-ύπουλα, πήγε στους λουκουμάδες και τους έβαλε να αρπαχτούν με τις τυρόπιτες.

«Γιατί σας έχουμε στην καλύτερη θέση στη βιτρίνα του μαγαζιού μας; Αυτή τη θέση τη δικαιούμαστε εμείς!» φώναξε μια καλοψημένη τυρόπιτα στους λουκουμάδες. «Να πάτε στην άλλη άκρη της βιτρίνας! Μας κλέβετε τους πελάτες!» απάντησε ένας λαχταριστός λουκουμάς.

Τα πανέρια τους έσπρωχναν το ένα το άλλο. Έπεσε και ξύλο - έριχναν κλωτσιές και μπουνιές. Ο Αιμίλιος και ο Μπεκίμ μπήκαν στη μέση να τους χωρίσουν, μα ήταν αδύνατον να τους σταματήσουν.

Κάθε μέρα γινόταν μεγάλη φασαρία. Ο καημένος ο φούρναρης δεν μπορούσε, πια, να προγραμματίσει τι να φτιάξουν για την επόμενη μέρα. Γι' αυτό, σταμάτησε να δέχεται παραγγελίες.

Το μικρόβιο της Ζήλειας έτριβε τα χέρια του - καλοπερνούσε.

Ο Αιμίλιος δεν ήξερε πώς να απαλλαγθεί από αυτό, ώσπου του ήρθε μια ιδέα: να καθαρίσουν όλο το μαγαζί με οινόπνευμα και χλωρίνη!

«Αυτό ήταν! Το μικρόβιο ή θα φύγει ή θα πεθάνει!», είπε στον Μπεκίμ.

Όμως, το μικρόβιο της Ζήλειας δεν έφυγε. Ούτε πέθανε. Η χλωρίνη και το οινόπνευμα έδωξαν μόνο τους πελάτες, που έφευγαν μακριά κρατώντας τη μύτη τους.

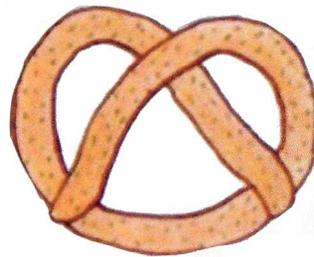
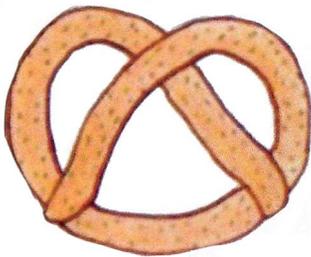

Μια μέρα, το μικρόβιο της Ζήλειας κρεμάστηκε στην αλογοουρά της ξαδέλφης του Αιμίλιου, της Ειρήνης, κι έκανε κούνια πέρα δώθε. Έβγαζε και τη γλώσσα του στον Αιμίλιο. Ο φούρναρης δεν άντεξε άλλο.

Πήρε τον πλάστη και, έξαλλος, τον κατέβασε στο κεφάλι της Ειρήνης! Η Ειρήνη θύμωσε τόσο πολύ

που είπε σ' όλους τους συγγενείς τους να μην ξαναπατήσουν στο μαγαζί του ξαδέρφου της.

Όταν έμαθαν οι φίλοι κι οι γείτονες του Αιμίλιου τι συνέβη με την Ειρήνη, πίστεψαν ότι ο Αιμίλιος τρελάθηκε και φοβούνταν να μπουν στο φούρνο του για να ψωνίσουν. Δεν πατούσε πια κανένας στο μαγαζί. Ο ξακουστός φούρνος του Αιμίλιου έκλεισε.

Χωρίς τον Αιμίλιο και τον Μπεκίμ εκεί μέσα, αρχηγός είχε γίνει το μικρόβιο της Ζήλειας.

Τους έκανε όλους δυστυχισμένους. Το αλάτι, η ζάχαρη, το βούτυρο, το λάδι, το ψωμόφτυαρο, το αλεύρι, οι τυρόπιτες, οι λουκουμάδες, δεν είχαν πια φίλους, γιατί όλοι είχαν γίνει εχθροί μεταξύ τους. Οι μέρες τους ήταν πολύ βαρετές, όλο τεμπελιά, χωρίς κανένα ενδιαφέρον και χωρίς σκοπό.

Ένα πρωί, που το μικρόβιο της Ζήλειας ακόμη ροχάλιζε, το λάδι και το βούτυρο κοίταζαν μέσα από το τζάμι της βιτρίνας τον κόσμο που περνούσε έξω από το μαγαζί. Αυτός ο κόσμος κάποτε έμπαινε μέσα στο φούρνο τους και ψώνιζε.

Ο τενεκές με το λάδι έριξε μια ματιά στο δοχείο με το βούτυρο. Πόσες λιχουδιές έφτιαχναν τότε, οι δυο τους παρέα, λίγο βούτυρο, λίγο λάδι!

Ένα δάκρυ κύλησε στο μεταλλικό μάγουλο του τενεκέ. Τον είδε το δοχείο με το βούτυρο και τον αγκάλιασε μετανιωμένο.

Το αλάτι με τη ζάχαρη και το ψωμόφτυαρο με το αλεύρι κατάλαβαν ότι για όλα έφταιγε το μικρόβιο της Ζήλειας και άνοιξαν και αυτοί τις αγκαλιές τους.

Τότε πήραν, όλοι μαζί, μια μεγάλη απόφαση: να ξαναγίνουν όλοι μεταξύ τους φίλοι και να ξαναλειτουργήσουν τον μικρό φούρνο του Αιμίλιου.

Από τις φωνές και τις μεγάλες χαρές τους, ξύπνησε το μικρόβιο και σάστισε.

«Επ!! Τι γίνεται εδώ; Ξεχάσατε πόσο μισείτε ο ένας τον άλλο;»

«Είχαμε ξεχάσει πόσο αγαπάμε ο ένας τον άλλο!» του είπε η ζάχαρη.

Το βούτυρο και το λάδι έσπρωξαν με δύναμη το μικρόβιο στην άκρη και έπιασαν δουλειά.

Τότε έγινε κάτι που κανείς τους δεν περίμενε. Το μικρόβιο της Ζήλειας άρχισε να μικραίνει και να αδυνατίζει. Κι όσο δούλευαν όλοι μαζί αγαπημένοι, το μικρόβιο όλο μικραίνει και αδυνατίζει. Μέχρι που έγινε τόσο μικρό που δεν το έβλεπε κανείς, κι έφυγε φωνάζοντας:

«Βοήθεια! Θα με εξαφανίσουν!»

Το επόμενο πρωί, όταν πέρασε ο Αιμίλιος από εκεί, δεν πίστευε στα μάτια του. Ο φούρνος του δούλευε κι είχε του κόσμου τις λιχουδιές, γλυκές κι αλμυρές, όπως παλιά. Οι πελάτες άρχισαν να ξανάρχονται. Ξαναγύρισε και ο Μπεκίμ και ξανάγιναν μια χαρούμενη, δυνατή και σφιχτοδεμένη ομάδα.

Το μικρόβιο της Ζήθειας δεν μπόρεσε ούτε μια ώρα να ξαναζήσει μέσα σε κείνον τον μικρό φούρνο. Μόλις τρύπωνε, έφευγε γρήγορα, σαν τρελό. Γιατί τώρα ήξεραν πώς να το διώξουν:

Με αγάπη και σωστή συνεργασία.

Η Ιωάννα Τεκνετζή, κόρη της συγγραφέως Μαρίας Χατζή, είναι φοιτήτρια του τμήματος Χημικών Μηχανικών στο ΑΠΘ. Το σκίτσο κι η ζωγραφική, μαζί μ' ένα πλήθος άλλων δημιουργικών δραστηριοτήτων, αποτελούν αγαπημένο της χόμπι.

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Σ' έναν μικρό αλλά ξακουστό
φούρνο συνεργάζονται όλοι με
αγάπη. Μια μέρα μπαίνει, στα
κρυφά, το φοβερό μικρόβιο της
Ζήλειας. Από κείνη τη μέρα, η ζωή
στο φούρνο αλλάζει...

Πώς καταφέρνει το μικρόβιο να
γίνει το αφεντικό εκεί μέσα; Και
πώς θα μπορέσουν όλοι να
απαλλαχθούν από αυτό;

Ένα παραμύθι για ένα μικρόβιο
αλληιώτικο από τα άλλα, που μπορεί
να τρυπώσει ακόμη και στο σπίτι
σας ή στην τάξη σας. Διαβάστε
αυτή την ιστορία και θα είστε
έτοιμοι να το αντιμετωπίσετε.

